

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/24/2020
Identifikačné číslo spisu: 1018201842
Dátum vydania rozhodnutia: 21. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1018201842.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD., v právnej veci žalobcu: NADOK, s. r. o., so sídlom Mikovíniho 10, 917 01 Trnava, IČO: 36 254 436, právne zastúpený: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému (sťažovateľovi): Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava 15, IČO: 00 151 742, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/016870/2018-243/1083 zo dňa 19. októbra 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/165/2019-165 zo dňa 18. decembra 2019, takto

r o z h o d o l :

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Žalobcovi sa p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov kasačného konania.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 23S/165/2019-165 zo dňa 18. decembra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa ustanovenia § 191 písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) a ustanovenia § 191 ods. 3 písm. a/ SSP rozhodnutie žalovaného č. MF/016870/2018-243/1083 zo dňa 19. októbra 2018 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“), ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa - Úradu vládneho auditu č. ÚVA-487/2018-8 176/6919/18/24 zo dňa 15. augusta 2018(ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobcovi krajský súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že nejde o vec správneho trestania, ak sa vyvodzuje zodpovednosť za porušenie finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 prvého č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 523/2004 Z. z.“). Uvedený správny súd odvodil zo znenia jednotlivých odsekov ustanovenia § 31 zákona č. 523/2004 Z. z., ktoré operujú s pojmami „ukladá sa“ odvod, penále alebo pokuta, teda sankcia. Záveru o tom, že ide o vec správneho trestania nasvedčuje podľa názoru správneho súdu aj znenie § 31 ods. 16 zákona č. 523/2004 Z. z., podľa ktorého sa v podstate zamedzuje dvojitému potrestaniu za to isté konanie podľa zákona č. 523/2004 Z. z. a podľa osobitného predpisu, a aj v tomto ustanovení zákona je použitá formulácia „sankcie za porušenie finančnej disciplíny podľa tohto zákona.“

3. Správny súd konštatoval, že aj v prípade, ak by nešlo o vec správneho trestania, kde sú na výrok rozhodnutia kladené špecifické požiadavky vyplývajúce z nutnosti dodržania zásad administratívneho trestania, rozhodnutia žalovaného a orgánu verejnej správy prvého stupňa by z hľadiska preskúmateľnosti neobstáli. Tento záver platí aj vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutí z hľadiska ich zrozumiteľnosti a preskúmateľnosti. Krajský súd argumentoval požiadavkami ktoré sú na rozhodnutie kladené zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) v ust. 47 ods. 1-3, na ktorého aplikáciu odkazuje ust. § 31 ods. 12 zákona č. 523/2004 Z. z.

4. Krajský súd poukázal na to, že vo výroku rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa, ako aj vo výroku rozhodnutia žalovaného, sú vymedzené dva spôsoby konania, ktorými sa žalobca mal dopustiť porušenia finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. b/ zákona č. 523/2004 Z. z. Na každý z vymedzených spôsobov konania nadväzuje iné vymedzenie podmienok, resp. ustanovení zmluvy a súvisiacich zmluvných dokumentov - Všeobecné zmluvné podmienky alebo Systému finančného riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu (ďalej aj „SFRŠF a KF“) na programové obdobie 2007 - 2013), ktoré mal žalobca porušiť :

- mal porušiť § 19 ods. 6 zákona č. 523/2004 Z. z., čl. 2 bod 2.4, čl. 3 bod 3.3 Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z2711023048301 zo dňa 18.06.2010 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 05.10.2010 a Dodatku č. 2 zo dňa 18.10.2011 (ďalej aj len „Zmluva o poskytnutí NFP“) a čl. 1 ods. 1 Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o poskytnutí NFP tým, že časť poskytnutého finančného príspevku vo výške 22 067,16 Eur nepoužil na úhradu oprávnených výdavkov v zmysle ich definície podľa čl. 14 písm. c/ a j/ Všeobecných zmluvných podmienok, a ani ho nevrátil

- mal porušiť bod 4.8.2 písm. B) Systému finančného riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu na programové obdobie 2007 - 2013, verzia 7.0, účinná od 01.02.2014 tým, že do 12 mesiacov odo dňa účinnosti Systému finančného riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu na programové obdobie 2007 - 2013, verzie 7.0, účinnej od 01.02.2014, nezúčtoval zálohovú platbu vo výške 100% poskytnutú pred dátumom účinnosti SFRŠF a KF na programové obdobie 2007 - 2013, verzie 7.0 a nevrátil sumu nezúčtovaného rozdielu v lehote najneskôr do 7 kalendárnych dní od ukončenia 12-mesačného obdobia.

5. Takáto formulácia konania, ktorým sa mal žalobca dopustiť porušenia finančnej disciplíny, podľa správneho súdu neobstojí. Žalobca, vychádzajúc z preskúmaných rozhodnutí mal porušiť svoje povinnosti buď tým, že použil poskytnutý nenávratný finančný prostriedok na také výdavky, ktoré nespĺňali podmienky stanovené zmluvou a zmluvnými dokumentmi, na ktoré zmluva odkazuje, konkrétne Všeobecnými zmluvnými podmienkami a zrejme aj Usmernením Riadiaceho orgánu N3/2007, alebo tým, že finančné prostriedky nezúčtoval do 12 mesiacov od účinnosti SFRŠF a KF na programové obdobie 2007-2013, teda do 31.01.2015, a nevrátil ich do 09.02.2015.

6. Z administratívneho spisu podľa krajského súdu vyplýva, že sprostredkovateľský orgán vyzval žalobcu na vrátenie neuznanej časti výdavkov výzvou zo dňa 21.02.2014 s tým, že v zmysle tejto výzvy a priloženej formulárovej žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov, bol žalobca povinný neuznanú časť výdavkov Projektu vrátiť do 11.04.2014. Podľa záverov administratívnych kontrol, dôvodom pre vrátenie časti nenávratného finančného príspevku bolo neuznanie oprávnených výdavkov sprostredkovateľským orgánom z dôvodu nesplnenia zmluvou a súvisiacich dokumentov

nastavených kritérií. Sprostredkovateľský orgán teda žalobcu nevyzval na vrátenie časti finančných prostriedkov do 09.02.2015 v zmysle SFRŠF a KF na programové obdobie 2007 - 2013, verzia 7.0, hoci v čase realizácie výzvy bol tento dokument už účinný. Rovnako sa porušenie povinnosti zo SFRŠF a KF na programové obdobie 2007 - 2013, verzia 7.0 nespomína ani v návrhu na začatie administratívneho konania zo dňa 03.01.2017, podaného Implementačnou agentúrou Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR. Uvedený postup sprostredkovateľského orgánu potom nenasvedčuje druhému vymedzenému konaniu vo výroku správnu žalobou napadnutých rozhodnutí. Z prednesu žalovaného, resp. jeho zástupcu na pojednávaní pred správnym súdom vyplynulo, že žalobca už nemohol zúčtovať neuznané výdavky v predĺženej lehote 12 mesiacov zavedenej SFRŠF a KF na programové obdobie 2007-2013, verzia 7.0, pretože už raz boli zúčtované a boli vyhodnotené ako neoprávnené. Podľa žalovaného ich žalobca mohol do 09.02.2015 len vrátiť bez akéhokoľvek postihu, čo bolo v podstate v jeho prospech. Takémuto vymedzeniu konania žalobcu, ktorým sa mal dopustiť porušenia finančnej disciplíny, nenasvedčuje práve vyššie vymedzený postup sprostredkovateľského orgánu, ktorý za účinnosti dokumentu SFRŠF a KF na programové obdobie 2007-2013, verzia 7.0, vyzval žalobcu na vrátenie nenávratného finančného príspevku, resp. jeho časti do 11.04.2014, a nie do 09.02.2015. Navyše v čase vykonávania administratívnych kontrol dokument SFRŠF a KF na programové obdobie 2007-2013, verzia 7.0 ešte nebol účinný.

7. Prelínanie sa dvoch vymedzených konaní, ako aj ustanovení Zmluvy o poskytnutí NFP a súvisiacich dokumentov, na ktoré zmluva odkazuje, vrátane ustanovení právnych predpisov, podľa krajského súdu spôsobuje, že preskúvané rozhodnutia sú zmätočné. Rozhodnutia tak nespĺňajú kritéria na výrok a odôvodnenie rozhodnutia nastavené Správnym poriadkom.

8. Krajský súd ďalej poznamenal, že na jednoznačné vymedzenie konania, ktorým sa mal žalobca dopustiť porušenia finančnej disciplíny, nadväzuje aj stanovenie začiatku plynutia lehoty na vyvodenie zodpovednosti za porušenie finančnej disciplíny. O zmätočnosti a nejednoznačnosti postupu a preskúvaných rozhodnutí orgánov verejnej správy svedčí aj počítanie lehoty na vyvodenie zodpovednosti za porušenie finančnej disciplíny, keď prvostupňový orgán odvodzoval lehotu na vyvodenie zodpovednosti od doručenia výzvy, resp. žiadosti na vrátenie finančných prostriedkov, teda od 24.02.2014, a žalovaný uviedol, že lehotu je potrebné počítať od 09.02.2015, kedy mal byť Projekt ukončený.

9. Krajský súd poukázal tiež na to, že žalovaný vo svojom rozhodnutí použil aj odkaz na ustanovenie § 31 ods. 7 zákona č. 523/2004 Z. z. a orgán verejnej správy prvého stupňa toto ustanovenie neaplikoval. V dôsledku odkazu na toto ustanovenie právneho predpisu potom nie je z preskúvaných rozhodnutí zrejmé, či žalobca mal porušiť len zmluvné podmienky, ktoré boli spojené s povinnosťou vrátenia, čo po nevrátení finančných prostriedkov v zmysle podmienok uvedených v Zmluve o poskytnutí NFP a vo Všeobecných zmluvných podmienkach odôvodňovalo postup podľa § 31 ods. 7 zákona č. 523/2004 Z. z., alebo porušil aj ustanovenia právnych predpisov o finančnej disciplíne.

10. K žalobcovej námietke, že bolo aplikované Usmernenie Riadiaceho orgánu vo verzii, ktorá nemohla byť aplikovaná a v preskúvaných rozhodnutiach nebol obsiahnutý konkrétny popis neuznaných výdavkov, len ich konečná výška, správny súd zaujal stanovisko, že nebolo jednoznačne zadefinované konanie žalobcu, ktorým sa mal dopustiť porušenia finančnej disciplíny. Poukázal na to, že nie je zrejmé, aké konkrétne ustanovenia zmluvy a súvisiacich zmluvných dokumentov mali byť porušené preto nie je možné sa zaoberať sa otázkou, či boli jednotlivé zmluvné dokumenty aplikované v správnej časovej verzii a či došlo k správne právnemu posúdeniu veci žalovaným v administratívnom konaní.

11. Vo vzťahu k žalobcovej námietke, že došlo k preklúzii, správny súd poukázal na nezrovnalosti v počítaní lehoty vymedzenej v § 31 ods. 14 zákona č. 523/2004 Z. z. Uviedol, že ak by uznal argumentáciu žalovaného o počítaní lehoty, lehota by mala plynúť od doručenia posledného záznamu z administratívnej kontroly, pričom v prejednávacom prípade nebolo z administratívneho spisu možné zistiť, kedy boli záznamy z administratívnych kontrol žalobcovi doručené. Z preskúvaných

rozhodnutí a ani z vyjadrení žalovaného taktiež nevyplýval preskúmateľný záver o tom, prečo by mal byť časovým okamihom ukončenia Projektu deň 09.02.2015. Orgány verejnej správy neuviedli žiadne konkrétne ustanovenia zmluvných dokumentov, z ktorých by takýto záver vyplýval. Navyše orgán verejnej správy prvého stupňa odvodzoval začiatok plynutia lehoty podľa § 31 ods. 14 zákona č. 523/2004 Z. z. od iného časového okamihu ako žalovaný.

12. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na nutnosť rešpektovať požiadavky kladené na zákonnosť administratívneho konania a na zákonnosť a preskúmateľnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, aby z rozhodnutí vydaných v administratívnom konaní bolo zrejmé, o aké finančné prostriedky v konkrétnej veci ide (aby sa zamedzilo aj dvojitému ukladaniu sankcií, napr. aj dodržanie ustanovenia § 31 ods. 16 zákona č. 523/2004 Z. z.), aby bola vec jednoznačne skutkovo vymedzená, aby bolo zrejmé, aké je právne posúdenie veci a na základe akej úvahy orgány verejnej správy dospeli k záverom uvedeným v rozhodnutiach.

13. V rámci ďalšieho postupu v konaní uložil krajský súd orgánom verejnej správy povinnosť opätovne sa zaoberať návrhom na začatie konania na vyvodenie zodpovednosti voči žalobcovi za porušenie finančnej disciplíny s tým, že musia jednoznačne vyriešiť otázku, akým konaním sa mal žalobca dopustiť porušenia finančnej disciplíny, potom jednoznačne ustáliť aj moment začiatku počítania lehoty na vyvodenie zodpovednosti za porušenie finančnej disciplíny. V rozhodnutiach bude zároveň potrebné uviesť, ktoré ustanovenia zmluvných dokumentov a v akých časových verziách boli na prípad žalobcu aplikované, a to aj s odôvodnením aplikácie konkrétnej časovej verzie (na základe akých zmluvných ustanovení a skutkových okolností sa aplikuje konkrétna verzia dokumentu).

14. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že nakoľko bol žalobca v konaní pred správnym súdom úspešný, má tento právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania v rozsahu 100% podľa § 167 ods. 1 SSP.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

15. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/165/2019-165 zo dňa 18. decembra 2019 podal žalovaný (ďalej len „sťažovateľ“) dňa 03.02.2020 kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa ust. § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, ktorou navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

16. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal právne posúdenie krajského súdu, že ide o vec správneho trestania. Poukázal na to, že porušenie finančnej disciplíny síce je nesporne protiprávne konanie, ale uložením odvodu ako jedného z druhu sankcie podľa § 31 ods. 4 zákona č. 523/2004 Z.z., je vrátenie verejných finančných prostriedkov do príslušného rozpočtu, účelom ktorého je reparácia, a práve toto je predmetom napadnutého rozhodnutia. Na rozdiel od uloženia pokuty podľa § 32 zákona č. 523/2004 Z. z., predmetom preskúmaných rozhodnutí nebolo potrestanie žalobcu, ale len uloženie povinnosti vrátiť poskytnuté finančné prostriedky, ktoré použil nad rámec oprávnenia. Do žalobcovej vlastnej majetkovej sféry nebolo zasiahnuté, preto nemožno považovať preskúmané rozhodnutia za výsledok správneho trestania. Sťažovateľ argumentoval aj znením Nariadenia Rady ES č. 2988/95 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev, nakoľko je v ňom explicitne uvedené, že opatrenia v zmysle čl. 4 sa nepovažujú za tresty. Preto odvod neoprávnene čerpaných verejných prostriedkov sa výslovne nepovažuje za sankciu v zmysle trestania. Sťažovateľ poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/115/2018 to dňa 03.10.2019, v ktorom nebol podobný postup kvalifikovaný ako správny delikt, pretože nie je ako iný správny delikt normatívne označený.

17. Sťažovateľ sa tiež nestotožnil s právnym záverom krajského súdu, v zmysle ktorého je výrok rozhodnutí oboch stupňov nedostatočný. Zdôraznil, že má za to, že sa nejedná o vec správneho trestania. Výrok preskúmaných rozhodnutí je podľa sťažovateľa dostatočne zrozumiteľný a určitý,

teda spĺňa požiadavky v zmysle ust. § 47 Správneho poriadku. Popis skutku vo výroku rozhodnutia je dostatočne špecifikovaný a identifikuje skutok spôsobom, že ho nemožno zamieňať.

18. K argumentácii krajského súdu, že odôvodnenia rozhodnutí oboch stupňov sú nedostatočné a že sú v nich uvedené dva spôsoby porušenia, sťažovateľ uviedol, že došlo k nesprávnej interpretácii porušenia finančnej disciplíny správnym súdom, pretože obidve skutkové podstaty sú prepojené a vedú práve k porušeniu ust. § 31 ods. 1 písm. b/ zákona č. 523/2004 Z. z. Žalobca časť poskytnutého finančného príspevku vo výške 22 067,16 eura nepoužil na úhradu oprávnených výdavkov v súlade s podmienkami čl. 14 písm. c/ a j/ Všeobecných zmluvných podmienok, pretože nepreukázal oprávnenosť týchto výdavkov podľa Usmernenia RO č. N3/2007 k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007-2013 v zmysle aktualizácie. Sťažovateľ uviedol, že správny orgán bol povinný vo výroku uviesť aj porušenie bodu 4.8.2 písm. B) SFRŠF a KF na programové obdobie 2007 - 2013, verzia 7.0, účinná od 01.02.2014 tým, že do 12 mesiacov odo dňa účinnosti SFRŠF a KF na programové obdobie 2007 - 2013, verzie 7.0, účinné od 01.02.2014, keďže neoprávnené výdavky neboli žalobcom zúčtované v lehote do 09.02.2015.

19. Sťažovateľ tiež nesúhlasí s námietkou krajského súdu ohľadom nejasnosti počítania lehôt na vyvodenie zodpovednosti žalobcu za porušenie finančnej disciplíny. K upozorneniu krajského súdu, že sprostredkovateľský orgán za účinnosti dokumentu SFRŠF a KF na programové obdobie 2007-2013, verzia 7.0, vyzval žalobcu na vrátenie nenávratného finančného príspevku, resp. jeho časti do 11.04.2014, a nie do 09.02.2015, uviedol nasledovné. Riadiaci orgán mohol podľa bodu 4.8.2. Systém zálohových platieb SFRŠ a KF stanoviť prísnejšie pravidlá pre poskytnutie a zúčtovanie zálohovej platby, preto mu určil lehotu na vrátenie 11.04.2014. Z toho vyplýva, že žalobca nemal uvedenú žiadosť sprostredkovateľského orgánu ani možnosť vrátiť finančné prostriedky do 09.02.2015 v zmysle SFRŠF a KF.

20. Ďalšie výhrady smeroval sťažovateľ voči námietke krajského súdu, že žalovaný vo svojom rozhodnutí použil aj odkaz na ustanovenie § 31 ods. 7 zákona č. 523/2004 Z. z. a orgán verejnej správy prvého stupňa toto ustanovenie neaplikoval. Poukázal na to, že vo výroku rozhodnutia bolo použité ustanovenie § 31 ods. 4, pričom ustanovenie § 31 ods. 7 zákona č. 523/2004 Z. z. bolo uvedené len v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Navyše podľa oboch uvedených ustanovení sa ukladá sankcia práve pre porušenie finančnej disciplíny.

21. Žalobca vo vyjadrení dňa 10.03.2020 ku kasačnej sťažnosti namietal v prvom rade neprípustnosť kasačnej sťažnosti, nakoľko táto bola autorizovaná ministrom sťažovateľa, ktorý však nemá právnické vzdelanie. Sťažovateľ do konania priložil príslušné potvrdenie o právnickom vzdelaní druhého stupňa zamestnankyne, ktorá ale kasačnú sťažnosť nepodpísala. Žalobca má za to, že nedostatok podľa § 449 SSP nemožno zhojiť predložením potvrdenia o vzdelaní osoby, ktorá pri podaní kasačnej sťažnosti za sťažovateľa nekonala, pretože tento konal prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu. Z predloženého potvrdenia o dosiahnutom vzdelaní podľa žalobcu nevyplývalo, že pri spísaní a podaní kasačnej sťažnosti bolo splnené povinné zastúpenie.

22. K bodom kasačnej sťažnosti žalobca uviedol, že túto považuje za nedôvodnú. Nosným bodom kasačnej sťažnosti je otázka, či je odvod správnym trestaním alebo nie. Táto otázka však je podľa žalobcu nie je kľúčová, kľúčovou je otázka preskúmateľnosti rozhodnutí. Sťažovateľ ďalej opomenul skutočnosť, že predmetom napadnutého rozhodnutia sú aj penále, ktoré podľa žalobcu majú vždy trestnú, represívnu povahu. Uvedená argumentácia však podľa žalobcu nič nemení na skutočnosti, že výrok by mal obsahovať ustanovenie zákona, podľa ktorého je rozhodnutie vydávané s tým, že uvedené ustanovenie by malo korelovať s odôvodnením celého rozhodnutia, inak je rozhodnutie zmätočné. Navyše, podľa napadnutého rozsudku, aj keby nešlo o vec správneho trestania, tak by aj tak boli rozhodnutia orgánom oboch stupňov nepreskúmateľné. Žalobca poukázal na to, že z preskúmaných rozhodnutí nie je možné zistiť, v akej výške sa ukladá žalobcovi odvod za jednotlivé skutky. Akcentoval požiadavku, aby z rozhodnutí bolo zrejmé, o aké finančné prostriedky v konkrétnej veci ide, napr. aby sa zamedzilo dvojitému ukladaniu sankcií. Sťažovateľova argumentácia znením Nariadenia Rady ES č. 2988/95 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev, že

opatrenia v zmysle čl. 4 sa nepovažujú za tresty, je podľa žalobcu nepodstatný, pretože odvod nebol žalobcovi uložený na základe predmetného nariadenia a obsahom ustanovenia § 31 zákona č. 523/2004 Z. z. sú iné práva a povinnosti ako to je v predmetnom nariadení.

23. Žalobca vyjadril presvedčenie, že v danej veci bolo vydané záväzné rozhodnutie z dôvodu zistenia porušenia finančnej disciplíny, ktorého obsahom je zistenie protiprávneho konania a uloženie odvodu ako sankcie, čo podľa žalobcu spadá pod definíciu správneho trestania § 194 SSP. Uviedol, že v zmysle § 31 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. odvod možno za to isté porušenie finančnej disciplíny uložiť len raz. Výrok preskúmaných rozhodnutí podľa žalobcu neodlišuje, za ktoré protiprávne konanie sa odvod ukladá a v akej výške.

24. Žalobca napokon argumentoval tým, že preskúmané rozhodnutia sú zmätočné v určení okamihu, od ktorého plynie lehota na uloženie odvodu. Žalobca je toho názoru, že k preukázanému zisteniu porušenia finančnej disciplíny došlo doručením správy z kontroly, čo bolo najneskôr 26.07.2013. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané až dňa 19.10.2018, teda po uplynutí päťročnej prekluzívnej lehoty. Kasačný súd a krajský súd je podľa neho v danej veci povinný skúmať, či došlo k uplynutiu prekluzívnej lehoty na uloženie odvodu (nakolko sa podľa neho jedná o vec správneho trestania, v ktorej nie je viazaný žalobnými, resp. sťažnostnými bodmi).

III.

Konanie na kasačnom súde

25. Prejednávaná vec bola dňa 30.04.2020 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie, podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 6S pod sp. zn.: 6Sžfk/24/2020. S účinnosťou ku dňu 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety - dňa 01.08.2021, náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

26. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky primárne preskúmal, či bola pri podaní kasačnej sťažnosti splnená povinnosť povinného zastúpenia, resp. či bola splnená výnimka z uvedenej povinnosti (§ 449 ods. 1 a 2 SSP). Kasačná sťažnosť zo dňa 03.02.2020 bola autorizovaná ministrom sťažovateľa, ktorý však nemá právnické vzdelanie, avšak z jej záhlaví je pod kolónkou „vybavuje“ uvedená zamestnankyňa žalovaného. Sťažovateľ dodatočne predložil na výzvu krajského súdu potvrdenie o právnickom vzdelaní druhého stupňa tejto zamestnankyne, ktorá bola uvedená v záhlaví predmetnej kasačnej sťažnosti ako osoba vybavujúca podanie, z čoho nepochybne vyplýva, že predmetná zamestnankyňa sťažovateľa kasačnú sťažnosť spísala, preto boli splnené podmienky podľa § 449 ods. 2 SSP.

27. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

28. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu kasačný súd zistil nasledovné. Žalobca ako prijímateľ uzatvoril s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR ako Riadiacim orgánom pre Operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia, v zastúpení Sociálnou implementačnou agentúrou (ďalej aj len „SIA“) ako Sprostredkovateľským orgánom pod riadiacim orgánom dňa 18.10.2010 Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z2711023048301 zo dňa 18.06.2010 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 05.10.2010 a Dodatku č. 2 zo dňa 18.10.2011. Na základe tejto zmluvy bol sťažovateľovi poskytnutý príspevok na spolufinancovanie projektu Zvýšenie adaptability zamestnancov NADOK, s. r. o., kód ITMS: 271102304830 (Projekt). Sťažovateľ v rámci realizácie Projektu predložil žiadosti o poskytnutie zálohových platieb:

- č. 27110230473101 - dňa 13.10.2010 uhradené 48 000,- eur,
- č. 27110230473105 - dňa 05.08.2011 uhradené 48 500,- eur,
- č. 27110230473107 - dňa 21.03.2012 uhradené 50 105,65 eur.

Na základe vyššie uvedených žiadostí o poskytnutie zálohových platieb boli sťažovateľovi poskytnuté finančné prostriedky vo výške spolu 146 605,65 eura. Sťažovateľ následne predložil žiadosti o zúčtovanie zálohových platieb:

- č. 27110230473202 zo dňa 28.03.2011 - nárokované výdavky 63 406,16 eura,
- č. 27110230473206 zo dňa 26.01.2012 - nárokované výdavky 73 944,38 eura,
- č. 27110230473209 zo dňa 28.04.2012 - nárokované výdavky 72 189,42 eura.

Sociálna implementačná agentúra vykonala u sťažovateľa administratívne kontroly:

- administratívna kontrola žiadosti o zúčtovanie zálohovej platby č. 27110230473202 - záznam zo dňa 04.04.2011,
- administratívna kontrola žiadosti o zúčtovanie zálohovej platby č. 27110230473206 - záznam zo dňa 06.02.2012,
- administratívna kontrola žiadosti o zúčtovanie zálohovej platby č. 27110230473209 - záznam zo dňa 13.09.2012.

29. Žiadosťou zo dňa 21.02.2014, doručenou sťažovateľovi dňa 24.02.2014, Sociálna implementačná agentúra vyzvala sťažovateľ na vrátenie neuznanej časti finančných prostriedkov.

30. Na základe návrhu Implementačnej agentúry (právny nástupca SIA) zo dňa 03.01.2017 bolo začaté Úradom vládneho auditu, pracovisko Bratislava (orgán verejnej správy prvého stupňa) administratívne konanie, v ktorom bolo vydané rozhodnutie č. ÚVA-487/2018-8, 176/6919/18/24 zo dňa 15.08.2018. V tomto rozhodnutí konštatoval vo výroku orgán verejnej správy prvého stupňa, že vykonanými administratívnymi kontrolami a posúdením v správnom konaní bolo zistené, že sťažovateľ:

- porušil § 19 ods. 6 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 523/2004 Z. z.“), čl. 2 bod 2.4, čl. 3 bod 3.3 Zmluvy o poskytnutí NFP a čl. 1 ods. 1 Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o poskytnutí NFP tým, že časť poskytnutého finančného príspevku vo výške 22 067,16 eura nepoužil na úhradu oprávnených výdavkov v zmysle ich definície podľa čl. 14 písm. c/ a j/ Všeobecných zmluvných podmienok, a ani ho nevrátil,
- porušil bod 4.8.2 písm. B) Systému finančného riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu na programové obdobie 2007 - 2013, verzia 7.0, účinná od 01.02.2014 tým, že do 12 mesiacov odo dňa účinnosti Systému finančného riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu na programové obdobie 2007 - 2013, verzie 7.0, účinnej od 01.02.2014, nezúčtoval zálohovú platbu vo výške 100 % poskytnutú pred dátumom účinnosti Systému finančného riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu na programové obdobie 2007 - 2013, verzie 7.0 a nevrátil sumu nezúčtovaného rozdielu v lehote najneskôr do 7 kalendárnych dní od ukončenia 12 mesačného obdobia.

Vo výroku prvostupňového rozhodnutia bolo ďalej konštatované, že uvedeným konaním sťažovateľ použil verejné prostriedky nad rámec oprávnenia, ktorým došlo k vyššiemu čerpaniu verejných prostriedkov, čím bola naplnená skutková podstata porušenia finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. b/ zákona č. 523/2004 Z. z. Preto orgán verejnej správy prvého stupňa podľa § 31 ods. 9 v spojení s § 31 ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. uložil žalobcovi povinnosť odvieť do Štátneho rozpočtu SR verejné prostriedky, ktorých použitím nad rámec oprávnenia došlo k vyššiemu čerpaniu verejných prostriedkov vo výške 22 067,16 eura. Povinnosť odvieť finančné prostriedky bola uložená do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet platobnej jednotky Ministerstva práce,

sociálnych vecí a rodiny SR. Zároveň bolo v rozhodnutí konštatované, že podľa § 31 ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. vznikne žalobcovi povinnosť platiť penále vo výške 0,1 % zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny, za každý aj začatý deň omeškania s úhradou uloženého odvodu v prípade, ak tento nebude zaplatený v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, a to až do zaplata odvodu. Penále by bol žalobca povinný uhradiť na príjmový účet Úradu vládneho auditu.

31. V odôvodnení rozhodnutia orgán verejnej správy prvého stupňa uviedol, že žalobcovi bol poskytnutý nenávratný finančný príspevok spolu vo výške 146 605,65 eura a ako oprávnené výdavky boli posúdené výdavky vo výške 122 177,60 eura (zo zdrojov EÚ a zo zdrojov štátneho rozpočtu bez vlastných zdrojov). Žalobca bol povinný sumu rozdielu vo výške 24 428,05 eura vrátiť, nakoľko administratívnymi kontrolami boli identifikované neoprávnené výdavky. Žalobca na základe žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov č. 27110230473/Z02, doručenej dňa 24.02.2014, bol povinný vrátiť finančné prostriedky vo výške 24 428,05 eura. Žalobca uhradil len časť nezúčtovanej zálohovej platby vo výške 2 360,89 eura dňa 22.03.2016 a zostávajúcu sumu vo výške 22.067,16 eura nevrátil.

32. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. MF/016870/2018-243/1083 zo dňa 19.10.2018 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie Úradu vládneho auditu potvrdil.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

33. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže, za podmienok ustanovených týmto zákonom, domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

34. Správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

35. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

36. Podľa § 47 ods. 1,2 a 3 Správneho poriadku,

(1) Rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

(2) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

(3) V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

37. Podľa § 31 ods. 1 písm. b/ ods. 4, ods.11 a ods. 14 zákona č. 523/2004 Z. z.

(1) Porušením finančnej disciplíny je

b) poskytnutie alebo použitie verejných prostriedkov nad rámec oprávnenia, ktorým dôjde k vyššiemu čerpaniu verejných prostriedkov,

(4) Za porušenie finančnej disciplíny podľa odseku 1 písm. b/ sa ukladá odvod vo výške porušenia finančnej disciplíny a penále vo výške 0,1 % zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny, za každý aj začatý deň omeškania s úhradou uloženého odvodu.

(11) Odvod, penále a pokutu za to isté porušenie finančnej disciplíny možno uložiť len raz.

(14) Odvod, penále a pokutu za porušenie finančnej disciplíny možno uložiť do piatich rokov odo dňa preukázaného zistenia porušenia finančnej disciplíny.

38. Predmetom správneho súdneho konania bolo rozhodnutie vydané vo veci porušenia finančnej disciplíny podľa zákona č. 523/2004 Z. z. v súvislosti s nakladaním s verejnými prostriedkami, v rámci ktorého sú fyzické a právnické osoby povinné zachovávať hospodárnosť, efektívnosť a účinnosť ich použitia. Porušenie finančnej disciplíny je v zmysle § 31 ods. 1 písm. b/ zákona č. 523/2004 Z. z. vymedzené tak, že ide o poskytnutie alebo použitie verejných prostriedkov nad rámec oprávnenia, ktorým dôjde k vyššiemu čerpaniu verejných prostriedkov. S porušením takto vymedzenej finančnej disciplíny zákonodarca v ust. § 31 ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. spája osobitný mechanizmus vyvodzovania zodpovednosti, založený na vydaní rozhodnutia v administratívnom konaní, ktorým sa ukladá odvod vo výške porušenia finančnej disciplíny a penále vo výške 0,1% zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny, za každý aj začatý deň omeškania s úhradou uloženého odvodu.

39. Kasačný súd, vychádzajúc z dôvodov kasačnej sťažnosti, považoval za kľúčové posúdiť, či nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) ohľadom záverov krajského súdu o nedostatkoch výrokovej časti a odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. Krajský súd mal za to, že napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím o správnom trestaní, avšak uviedol, že aj v prípade, ak by nešlo o vec správneho trestania, kde sú na výrok rozhodnutia kladené špecifické požiadavky, výrok a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa ani požiadavky § 47 Správneho poriadku.

40. Pre úplnosť kasačný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľa týkajúca sa právnej povahy odvodu (sankčný alebo reparačný charakter, resp. či sa jedná alebo nejedná o správne trestanie a pod.), ktorá, paradoxne, tvorí podstatnú časť kasačnej sťažnosti, nebude predmetom detailnejšieho prieskumu zo strany kasačného súdu, keďže vzhľadom na primárny dôvod zrušenia rozhodnutí orgánov verejnej správy krajským súdom, táto otázka nie je pre kasačné konanie kľúčová. Rovnako je pre posúdenie dôvodnosti kasačnej sťažnosti irelevantná argumentácia žalobcu, ktorý vo svojom vyjadrení ku kasačnej síce pripustil, že odvod má reparačný charakter, avšak tvrdil, že právna povaha penále je odlišná. Primárnym dôvodom pre zrušenie rozhodnutia krajským súdom boli totiž vady napadnutého rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia (nepreskúmateľnosť týchto rozhodnutí) z dôvodu, že ich výroky a odôvodnenia nespĺňajú ani požiadavky § 47 Správneho poriadku. Podľa názoru kasačného súdu, predmetom prieskumu v kasačnom konaní (podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP) môže byť v súdnej veci jedine to, či krajský súd vo veci uplatnil správny výklad § 47 Správneho poriadku, keď dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie sú nepreskúmateľné.

41. Preskúmané rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa krajského súdu trpeli vadou, spočívajúcou v nedostatočnom popise skutku, t.j. ako a čím sa mal žalobca dopustiť protiprávneho konania, príp. porušenia podmienok, ku ktorým sa zaviazal, resp. mal zaviazat'. Správny súd osobitne poukázal na nejasnosti vymedzenia dvoch skutkov, resp. spôsobov, ktorými sa mal žalobca dopustiť porušenia finančnej disciplíny podľa ust. § 31 ods. 1 písm. b/ zákona č. 523/2004 Z. z. (v odsekoch 125. - 134. napadnutého rozsudku), ďalej absentovalo vymedzenie rámca oprávnenia, ktorý mal žalobca prekročiť pri použití finančných prostriedkov (v odsekoch 122. a 137. napadnutého rozsudku) a tiež zdôraznil zjavné nezrovnalosti ohľadom skutočností podstatných pre určenie plynutia päťročnej prekluzívnej lehoty (najmä v odsekoch 135. a 138. napadnutého rozsudku) podľa ust. § 31 ods. 14 zákona č. 523/2004 Z. z.

42. Sťažovateľ namietal, že zo strany krajského súdu došlo k nesprávnej interpretácii porušenia finančnej disciplíny, pretože obidve skutkové podstaty sú prepojené a vedú práve k porušeniu ust. § 31 ods. 1 písm. b/ zákona č. 523/2004 Z. z. Uviedol, že správny orgán bol povinný vo výroku uviesť aj

druhú skutkovú podstatu. Podľa kasačného súdu sťažovateľ však toto prelínanie sa dvoch vymedzených konaní v kasačnej sťažnosti dostatočne nevysvetlil, ale predovšetkým nevyplýva z napadnutého rozhodnutia. Z výroku prvostupňového rozhodnutia, nie je možné jednoznačne určiť vzťah dvoch vymedzených konaní, t.j. či sa jedná o pokračovacie protiprávne konanie (jednotlivé protiprávne konania žalobcu naplňajú rovnakú skutkovú podstatu porušenia finančnej disciplíny podľa § 30 ods. 1 písm. b/ zákona č.523/2004 Z. z., ide o rovnaký alebo podobný spôsob protiprávneho konania a existuje tu objektívna alebo subjektívna súvislosť) alebo hromadné protiprávne konanie (spáchané kumulatívne oboma činmi, ktoré samostatne ešte nie sú porušenia finančnej disciplíny podľa § 30 ods. 1 písm. b/ zákona č.523/2004 Z. z. a protiprávnosť všetkých takých činov sa posudzuje spoločne) alebo či jedným protiprávnym konaním/skutkom porušil žalobca niekoľko ustanovení zákona a pod. Bez ustálenia vzťahu týchto konaní a určenia momentu, kedy žalobca dokončil konanie, ktorým spáchal porušenie finančnej disciplíny podľa § 30 ods. 1 písm. b/ zákona č.523/2004 Z. z., nie je možné posúdiť prípadnú preklúziu podľa § 30 ods. 14 zákona č.523/2004 Z.z., či sa táto počíta za každé konanie samostatne alebo spolu. Kasačný súd teda konštatuje, že vymedzenie dvoch konaní, ktorými sa mal žalobca dopustiť porušenia finančnej disciplíny tak, ako sú ustálené v napadnutom a prvostupňovom rozhodnutí, je zmätočné a stotožňuje sa preto so závermi krajského súdu v predmetnej právnej otázke.

43. Kasačný súd poukazuje aj na závery krajského súdu o tom, že sťažovateľ ani prvostupňový orgán v preskúvaných rozhodnutiach jednoznačne neurčili, akým konaním sa mal žalobca dopustiť porušenia finančnej disciplíny, a to vo vzťahu k povinnostiam stanoveným v Zmluve o poskytnutí NFP a Všeobecným zmluvným podmienkam a ostatným dokumentom, na ktoré zmluva odkazuje (ktoré ustanovenia zmluvných dokumentov a v akých časových verziách boli na prípad žalobcu aplikované, a to aj s odôvodnením aplikácie konkrétnej časovej verzie), čo rovnako zakladá nepreskúmateľnosť preskúvaných rozhodnutí. V napadnutom rozhodnutí ani v prvostupňovom rozhodnutí nie je dostatočne konkrétne vymedzené, ktorými konaniami malo dôjsť k protiprávnemu konaniu žalobcu, ktoré je definované v prvostupňovom a napadnutom rozhodnutí, nakoľko sťažovateľ a prvostupňový orgán síce poukázali na záznamy z jednotlivých administratívnych kontrol jednotlivých žiadostí žalobcu o zúčtovanie zálohových platieb špecifikovaných v rozhodnutí číslom a časom ich výkonu, avšak z odôvodnenia ich rozhodnutí nie je možné jednoznačne abstrahovať konkrétne porušenia zo strany žalobcu.

44. Krajský súd v neposlednom rade konštatoval nepreskúmateľnosť preskúvaných rozhodnutí právnych orgánov z dôvodu, že z administratívneho spisu nevyplýva informácia o doručení jednotlivých záznamov z administratívnych kontrol žalobcovi zo dňa 04.04.2011, 06.02.2012, a 13.09.2012 k jednotlivým žiadostiam o zúčtovanie zálohovej platby, preto nemožno podľa krajského súdu zistiť, kedy došlo k preklúzii. V zmysle ustanovenia § 31 ods. 14 zákona č. 523/2004 Z. z., možno odvod, penále a pokutu za porušenie finančnej disciplíny uložiť do piatich rokov odo dňa preukázaného zistenia porušenia finančnej disciplíny.

45. Určenie momentu preukázaného zistenia porušenia finančnej disciplíny v zmysle § 31 ods. 14 zákona č. 523/2004 Z. z. krajský súd v napadnutom rozsudku (podobne ako ostatná rozhodovacia činnosť kasačného súdu - rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Asan/5/2020 zo dňa 16. júna 2021) odvodzuje od momentu doručenia záznamu z administratívnej kontroly zodpovednému subjektu. Preto nie je správne tvrdenie orgánu verejnej správy prvého stupňa, na ktoré poukázal sťažovateľ, že preukázané zistenie porušenia finančnej disciplíny, od ktorého závisí moment začiatku plynutia lehoty podľa § 31 ods. 14 zákona č. 523/2004 Z. z., nastalo až dňom 24.02.2014, kedy bola žalobcovi doručená žiadosť na vrátenie neuznanej časti finančných prostriedkov zo dňa 21.02.2014.

46. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že krajský súd považoval za zmätočné použitie odkazu na ustanovenie § 31 ods. 7 zákona č. 523/2004 Z. z. v napadnutom rozhodnutí, nakoľko orgán verejnej správy prvého stupňa toto ustanovenie neaplikoval, kasačný súd poznamenáva, že toto netvorilo podstatnú časť právneho posúdenia veci krajským súdom, avšak s právnym názorom krajského súdu sa stotožňuje v tom zmysle, že uvedené je podporným argumentom na doplnenie záverov o nedostatkoch napadnutého rozhodnutia.

47. V nadväznosti na vyššie uvedené kasačný súd poukazuje na to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie nespĺňa požiadavky, ktoré sú kladené na rozhodnutie podľa § 47 Správneho poriadku. Podľa ust. § 47 ods. 2 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon. Je nepochybné, že výroková časť rozhodnutia, ktorá v sebe sprítomňuje tzv. meritum veci, je z hľadiska dopadu na práva, povinnosti a právom chránené záujmy účastníkov konania, kľúčovou, preto musí byť vymedzená dostatočne konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom. Uvedené nepochybne súvisí aj s požiadavkou predísť novej zameniteľnosti posudzovanej veci, resp. opakovanému rozhodnutiu v tej istej veci. Z formulácie výrokovej časti prvostupňového a napadnutého rozhodnutia však jednoznačne nevyplýva, v čom spočívalo protiprávne konanie žalobcu.

48. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom nezistil žiaden dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie, a preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

49. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní priznal úspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania pred kasačným súdom.

50. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.